

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. S. N.
przeciwko Gminie w N. następcy prawnemu Szkoły Podstawowej w B.
o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Z.
z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelację powódki M. S. N. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 23 lipca 2013 r., którym to orzeczeniem oddalono jej powództwo skierowane przeciwko Gminie w N. - następcy prawnemu Szkoły Podstawowej w B. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 23¹ § 1 k.p. w związku z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela i art. 23¹ § 6 k.p. w związku z art. 91c ust. 1 Karty

Nauczyciela, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez dopuszczenie powódki do pracy u pozwanego i zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., ponieważ „w przedmiotowej sprawie występuje istotna odmiennność stanowiska zajętego przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego na tle spraw regulowanych artykułem 23¹ k.p.”.

Strona pozwana złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc o jej odrzucenie, bądź odmowę przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi następuje bowiem tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Za prawidłową motywację wniosku nie można zatem uznać powtórzenia ogólnych sformułowań ustawy przewidujących okoliczności uzasadniające przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie uzasadnia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek

okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi. Podnoszona we wniosku okoliczność, że „w przedmiotowej sprawie występuje istotna odmienność stanowiska zajętego przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego na tle spraw regulowanych artykułem 23¹ k.p.”, nie należy bowiem do żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. warunkujących przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powołanie się na istotne zagadnienie prawne wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu, zaś w odniesieniu do potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów niezbędne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecnictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10), których to elementów brak jest w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dodać do tego należy, że Sąd Okręgowy, wbrew pogładowi skarżącej, nie dokonał wykładni art. 23¹ k.p. w sposób odbiegający od utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego ani w zakresie dotyczącym stwierdzenia, że wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę nie może zmierzać do obejścia tego przepisu i wyłączenia jego ustawowych skutków, ani odnośnie do tego, że do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę może dojść także na skutek przekazania mu zadań. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano bowiem wprost, że „częściowa likwidacja szkoły, zmiany organizacyjne i zmiany planu nauczania uzasadniają rozwiązanie stosunku pracy i tylko wówczas powodują skutki określone w art. 23¹ k.p., gdy zadania szkoły wykonywane przez nauczyciela podlegają przekazaniu innej placówce oświatowej. W razie przejścia szkoły w części lub w całości z mocy art. 23¹ § 1 k.p. nauczyciel staje się pracownikiem nowej szkoły, co wyklucza możliwość zwolnienia go z pracy przez szkołę zatrudniającą go w chwili

przejęcia”. Sąd Okręgowy dokonał więc wykładni art. 23¹ k.p. w tym zakresie w sposób odpowiadający jego interpretacji w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uznając natomiast, że przepis ten w ogóle w sprawie nie ma zastosowania z uwagi na okoliczności faktyczne sprawy. Ustalenia faktyczne nie mogą być zaś podważone zarzutami naruszenia prawa materialnego, a tylko takie podniesiono w podstawie skargi kasacyjnej.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.